

VILCSEK ADRIENNE

A nappalok szétestek

Gábor Zsazsa fényképéhez

A nappalok szétestek!

Ölembe hullott a hold.

Csillagköd borítja a meztelen holnapot.

Emlékek remegnek, dacosan integetnek,
ahogy rájuk terítem a hófehér leplet.

Szívem teletűzdelve koporsószőgekkel,
sikoltva húzom ki oszladozó kezemmel.

Csepp, csepp – véremmel mintázom a szemfedeleket,
sietve, hisz nincs sok időm!

Hamarosan temetnek!

Ezer életem át...

(vers a szorongásról)

Ordító félelmek csapdájába estem.

Pokolra szálltam, bűnöm temetetlen.

Ezer életem át hurcolt félelmeim,
kínzóan sajgó, fekélyes sebeim!

Vackotok bűze forgatja gyomromat,
öklendezem a belém fojtott szavakat.

Kezemet rémulten fülemre tapasztom,
De ordításotokat szüntelenül hallom.

Gondolataim üvegdúcba zárva,
láthatatlan térben keringek hiába.

Segélykiáltásom senki nem hallja,
szenvédésemet senki sem látja.

Torzszülött gondolataim árnyékként követnek,
ezer halált halnak, majd újjászületnek.

Arctalan masszaként arcomba vihognak,
tehetetlen rabja vagyok agyamnak.